

Angela Marsons

GYILKOS ELME

Angela Marsons

GYILKOS ELME

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Killing Mind

Copyright © Angela Marsons, 2020
Angela Marsons has asserted her right
to be identified as the author of this work.
First published in the English language in 2020 by Storyfire Ltd.,
trading as Bookouture.

Hungarian translation © Melegh Erika

© General Press Könyvkiadó, 2026

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Fordította
MELEGH ERIKA

ISBN 978 615 104 104 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

1. fejezet

Kim felé csak úgy áradt a vezetőlésből a feszültség, miközben kollégája a Russells Hall Kórház melletti járdaszíketet maga mögé utasítva Dudley felé vette az irányt.

A társa rosszkedvét nem lehetett a célállomás számlájára írni. Keats mondta nekik, hogy nem kell sietni. Nyilvánvalóan öngyilkosságról van szó, magyarázta, és csak azért kell odamenniük, hogy ezt megerősítsék.

– Tervezel valami kellemeset munka után? – kérdezte Kim.

A férfi délutánra eltávot kért, és szorosra zárt állkapcsából ítélve nem szórakozni készült.

– Nem – felelte anélkül, hogy a nőre nézett volna.

– Jesszus, Bryant, mosolyogj már egy picit!

Kim várta a megtorlást, hiszen meglehetősen ironikus, hogy éppen ő tesz ilyen megjegyzést.

De nem érkezett semmilyen reakció. Bryant szó nélkül lekanyarodott a főútról, és megállt szorosan Keats furgonja mögött.

A kocsiból kiszállva Kim csak a fejét ingatta, nem értette a társa mogorvaságát.

Az ott csoportosulók valósággal nekifeszültek a járőrautó és a mentő közé kifeszített szalagnak, mintha csak ezzel jeleznék, akár egy koncerten, hogy ők voltak itt először, és teret kérnek maguknak, nehogy bármiről is lemaradjanak.

Kim szó nélkül fúrta át magát a tömegen. Bryant szorosan követte a kitaposott nyomvonalon, de egyszer sem kért elnézést helyette. *A mindenit! Valami tényleg nagyon lefoglalja*, gondolta Kim. Persze jobb, ha Woody erről nem tud. Hiszen Kimet kizárólag egy

felelősségteljes felnőtt kíséretében engedik ki az őrsről, akinek éppen az lenne a dolga, hogy kompenzálja az ő modortalanságát a szavaival.

– Engedjenek át! – szólt az utolsó párnak, akik úgy ragaszkodtak a helyükhöz, mintha legalábbis a karácsony utáni leárazásnál álltak volna sorban.

Kim felvillantotta az igazolványát, és átbújt a szalag alatt. Egy járőr a lépcső felé mutatott, amely láthatóan az egyik első emeleti lakáshoz vezetett. Ott egy másik rendőr mutatta az utat balra az első ajtóhoz.

Keats várta a szokásos üdvözlést Bryanttól, akivel ilyenkor egy-két percet azzal szoktak eltölteni, hogy Kim füle hallatára szórakoznak rajta.

De Bryant ez alkalommal semmire sem reagált, helyette inkább kitarotán a patológus háta mögé bámult.

Keats Kimre pillantott, aki erre csak megvonta a vállát. Legalább annyira nem ismerte a rosszkedv okát, mint ő.

Keats félreállt, és egy vörösben ázó szoba tárult fel előttük.

Kim a kiváló szaglásával addigra már beazonosította a vér fémes szagát. Már előre érezte, hogy a beteges buké kavargó körülötte, a ruhájára tapad, beveszi magát a hajába. Egész nap kíséri majd. Csakhogy a szag nem készítette fel a mennyiségre.

– Ó, édes istenem... – motyogta Kim, ahogy átlépett a küszöbön.

Mindent vér borított. Szanaszét lövellt a falakra, a plafonra és az ágyhoz legközelebb eső ablakra is. Az ágyon pedig, a torkán tízcen-tis vágással, egy fiatal lány feküdt.

Ernyedt jobb kezében egy kés lifegett. A szobában szétspriccelt mennyiségen kívül egy vastag sávban még a mellkasára és a szőke hajába is vér folyt a sebből. A lány üres, jégkék szemmel meredt a plafonra. Vértelen sápadtsága ellenére sima és szép volt az arca.

– Nyaki ütőér? – kérdezte Kim, és csak egy pillanatra nézett félre.

Keats bólintott.

– Pontosan tudta, hol van. Egyértelműen végezni akart magával.

Kim értette Keats logikáját. Nem ez volt az első öngyilkosság, amihez együtt hívták ki őket, viszont neki ez volt az első olyan, ahol az áldozat a saját torkát vágta el. Legtöbbször inkább a túladagolás a jellemző, vagy hogy felakasztják magukat, esetleg felvágják az ereiket. Ezek közül néhány inkább csak segélykiáltás, amíg más esetekben valóban véget akarnak vetni az életüknek. De ekkora céltudatosságot még sosem látott. Ha valaki tudja, hol van a nyaki ütőere, és úgy dönt, hogy késsel megy neki, biztosan nem számol azzal, hogy valaki még éppen időben közbelép, és megmenti.

– Mennyi idő ez? – kérdezte Kim.

– Úgy becsülöm, a halál beállta...

– Úgy értem, mennyi idő alatt halhatott meg? – pontosította a kérdést Kim, miközben körbejárta az ágyat.

Az alig bútorozott szobában a franciaágy mellett csupán egy éjjeliszekrény és egy lámpa árválkodott. A margarétával díszített pamut ágytakaró fehér színe imitt-amott kilátszott a vér alól. Az ablakpárkányon egy még bontatlan Jo Malone gyertya állt.

– Néhány perc lehetett – közölte Keats. – Az erős kilövelléseket követően még eltart egy darabig, amíg a test kivérzik. Mire végül megállt a szíve, már valószínűleg elveszítette az eszméletét.

Kim bólintott, miközben visszalépett az ágy lábához.

Mi járt a fejedben az alatt a pár pillanat alatt?, merengett Kim magában, amíg a lány sima, békés arcát figyelte. *Féltél? Megkönnyebbültél? Elégedett voltál a döntéseddel?*

Kim tudta, hogy ezekre a kérdésekre soha nem kaphat választ.

– Erőszakos behatolásnak vagy dulakodásnak nincs jele – szólt meg Bryant mögüle. Kim észre sem vette, hogy a férfi közben kiment a szobából körülnézni.

– Ki értesített bennünket? – kérdezte Kim, és még egyszer, utoljára végigfuttatta a tekintetét a testen, a meztelen lábfejektől a pamutnadrágon és pólón át a jobb kézfejen lévő vérfroccsenésig.

– A földszinten lakó nő kivitte a kutyáját a kertbe, mielőtt elment volna dolgozni nyolc órákor. Felnézett, és meglátta a vért az ablakon. Kopogtatott, és hívta a rendőrséget. Mire a járőrök kiértek, már itt volt a főbérő, és beengedte őket – felelte Keats.

– Az ajtó kulcsra volt zárva? – várta Kim a megerősítést.

– A tulaj szerint igen, én pedig tegnap este kilenc és tizenegy óra közöttre teszem a halál beálltának időpontját.

Kim apró bólintással vette tudomásul az információt.

– Kijelenthetjük, hogy öngyilkosság volt, felügyelő? – kérdezte Keats. Tudta, hogy ebben egyet kell érteniük, mielőtt hivatalosan is megállapítják. Keats ettől még elvégez egy teljes boncolást odabent, ahogyan ezt a halottkém minden öngyilkosság esetében előírja, de egyéb nyomokat már nem keres majd. Az ő szerepe az áldozatot illetően itt véget ér.

– Hogy hívják?

– Samantha Brown – válaszol Bryant az ajtóból. – Huszonegy éves.

Kim végigfuttatta a listát a fejében.

Dulakodásnak nyoma nincs. Erőszakos behatolás nem történt. Az ajtó zárva volt. A halál módja egyértelműen kivitelezhető és megállapítható.

Nos, Samantha, ha tényleg ezt akartad, remélem, végre megszabadultál a fájdalomtól, és már nem szenvedsz, nézett le Kim az élettelen arcra.

– Felügyelő, kijelenthetjük, hogy öngyilkosság volt? – ismételte meg Keats a kérdést.

Kim mély levegőt vett.

– Igen, Keats. Megállapítom, hogy öngyilkosság volt.

2. fejezet

Mire Kim kilépett az épületből a meleg szeptemberi napsütésbe, a tömeg már megfogyatkozott.

Mivel már csak pár nap volt iskolakezdésig, úgy sejtette, hogy a legtöbb báméskodó inkább visszatért a szokásos hétköznapi teendőihez, vagyis elment dolgozni vagy iskolai egyenruhát vásárolni.

De hangosan felsóhajtott, amikor a ritkuló sokaságban megpillantotta azt a valakit, akinek nem voltak ilyen jellegű kötelezettségei.

– Hé, felügyelő, maga...

– Láttam magát, Frost, épp ezért indultam el az ellenkező irányba.

Bár az évek során előfordult, hogy Kim és Tracy Frost, a *The Dudley Star* helyi tudósítója közös nevezőre jutottak, Kim mindig egy szaftos sztorik után kutató firkásznak fogja tartani a nőt.

– Szóval igaz, hogy...?

– Frost! – állította le egyetlen mozdulattal Kim a nőt. – Hányszor is zaklatott már közvetlenül azután, hogy kiléptem egy adott helyszínről?

– Jó párszor – ismerte be az újságíró.

– És egészen pontosan hányszor osztottam meg magával készségesen bármilyen információt, amelyet maga hosszú szalagcímre tudott váltani?

– Egyszer sem – felelte a nő. – De én csak...

– És ez ma sem lesz másként – vágott közbe ismét Kim, és továbbhaladt. – De kérdezzen csak bátran Bryanttól! – intett a fejével a háta mögé. – Éppen megfelelő hangulatban van ahhoz, hogy magával beszéljen.

– Bryant nyomozó őrmester, meg tudná nekem mondani...?

– Látom, nem fogékony a szarkazmusra, Frost – morogta oda Bryant, miközben odaért az Astra Estate vezetőoldali ajtójához.

Tracy Frost hátravetette szőke fürtjeit, majd elimbolygott a tízcentis magas sarkújában.

Kimnek akaratán kívül beugrott egy hasonlóan szőke hajkorona, amelyet nemrég látott, csak hogy azt vér szennyezte. Elhessegette a képet. Samantha Brownért már semmit nem tehet.

Bryant telefonja pittyent egyet, és ugyanebben a pillanatban Kimé is megrezdült a zsebében.

– Samantha legközelebbi rokonai – jegyezte meg Bryant, amíg Kim legörgetett a Stacey-től kapott üzenethez.

– Gondolom, az őrmester átadja ezt a...

– Mi megyünk – közölte Kim, amikor látta, hogy a lány szülei alig négy kilométerre laknak innen.

Bryant elfordította a csuklóját, hogy lássa az időt. Már majdnem tizenegy volt, és neki egykor lejár a félműszakja.

Kimet idegesítette a mozdulat.

– Bryant, tudom, hogy ma kiveszed a délutánt, de most még szolgálatban vagy, és van két szülő, akinek az élete mindjárt darabokra hullik, miután a huszonegy éves lányuk öngyilkosságot követett el. Úgy gondolom, hogy ezt a hírt kötelességünk nekünk közölni velük. De persze csak akkor, ha tudsz rá időt szakítani.

Bryant nem nézett a nőre, és nem is kért elnézést az érzéketlensége miatt. Helyette ugyanabban a hangnemben, mint amelyet Tracy Frosttal szemben használt, ennyit mondott:

– Igen, főnök, tudok rá időt szakítani.

3. fejezet

Kim tudta, mennyire ironikus, hogy ilyen nehezen viseli a morcos embereket. Hiszen az ő viselkedése általában valahol az agresszív és az ellenséges között mozog. Ez volt az alapbeállítottsága, és bármi, ami komolyabb melegséget követelt a részéről, nagy adag tervezést, erőfeszítést és koffeint igényelt.

Éppen ezért döntött úgy, hogy befogja a száját a rövid út alatt, amíg Samantha Brown szüleinek házához nem érnek. Abban nem bízhatott, hogy majd valami pozitív hagyja el a száját, tehát úgy volt vele, jobb, ha meg sem szólal.

Nem először volt a társa ilyen kimerően nyugős. Évente párszor elő szokott fordulni, és normál esetben másnapra elmúlik.

Bryant egy Sedgley-ben található családi ház előtt állt meg az autóval.

Az ajtótól jobbra egy félhordónyi cserépben futófukszia díszítette a bejáratot.

Kim becsengetett, aztán a kollégájához fordult:

– Majd én beszélek.

A férfi bólintott, és az ajtó már nyílt is. Egy karcsú, világos hajú férfi jelent meg fekete nadrágban és pólóban. Keret nélküli szemüveg pihent a feje tetején.

– Mr. Brown? – kérdezte Kim, és feltartotta az igazolványát.

A férfi lassan bólintott, majd a helyére tolta a szemüveget, hogy jobban szemügyre vehesse a kártyát.

Az arcán hirtelen megjelentek az aggodalom ráncai.

– Nyomozó felügyelő... – mondta, miközben egyértelműen azon gondolkodott, vajon mit keresnek az ajtaja előtt.

– Bejöhetünk? – kérdezte Kim.

– Természetesen – felelt a férfi, és balra a második ajtóra mutatott.

Kim belépett a helyiségbe, amely nyilvánvalóan a férfi otthoni irodájaként szolgált. Észrevette a hatalmas rajztáblát, amely előtt egy magasított háttámlájú szék állt. A táblán két vonalrajz feszült egymás mellett. Az antik fenyő íróasztalon egy felszerelt Apple számítógép és egy nyitott laptop hevert. A régmódin kényelmes irodai széket félretolták mögötte. Bal oldalon, az egész falat beborító könyvespolc elé egy háromszemélyes kanapét tettek. Kim arra tipelt, hogy a férfi építész, aki otthon dolgozik.

– Kérem, foglaljanak helyet! – Azzal a kanapéra mutatott.

Kimnek volt egy olyan érzése, hogy az előtte álló férfi úgy érzi, az udvariasságával megakadályozhatja, hogy rossz hírt közöljenek vele.

Kim leült, Bryant pedig követte, amíg a férfi lassan beleereszkedett az íróasztal mögötti székbe, és feléjük fordult.

– Mr. Brown, a felesége...?

– Szólítson Mylesnak, kérem! – ajánlotta fel azonnal.

Kim nem szívesen használt keresztnéveket, de tekintettel arra, hogy mit fog közölni mindjárt a férfival, teljesítette a kívánságát.

– Rendben, Myles. Egyszerre kell beszélnünk önnel és a...

Ekkor Kimet félbeszakítva kinyílt az ajtó.

– Drágám, nem tudom elérni...

Az ajtón belépő nő hangja abban a pillanatban elhalt, amint a telefonjából felpillantva meglátta őket a kanapén.

Kim feltételezte, hogy Mrs. Brownhoz van szerencséje, aki pedig nem vette fel a telefont, az Samantha lehet, a lányuk.

Erősen koncentrált, hogy ne gyűrje le a fenyegető hányinger.

– Ők itt nyomozók, Kate – szólalt meg Myles. Felállt, és odaintette a feleségét a székhez.

A nő törődötten lépett oda, ernyedt kezéből épphogy ki nem ejtette a telefont.

– Sammyről van szó? – kérdezte remegő hangon.

Kim ráébredt, hogy a pár életében ezek az utolsó, távolról talán még normálisnak tekinthető pillanatok, mielőtt a gyermekük elvesztését feldolgozva egy új normalitást építenek majd maguk köré.

A félelem mindkettejük arcán egyfajta várakozással keveredett, és mégis, amint megtudják az igazat, amint a szavak elhangoznak, ezt a pillanatot kívánják majd vissza. A pillanatot, amikor a felügyelő még nem mondott semmit.

– Mr. Brown, Mrs. Brown, attól tartok, szörnyű hírt kell közölnöm önökkel a lányukról.

Myles előrenyúlt, és megragadta a felesége kezét.

– Sajnálom, de a lányuk tegnap éjjel öngyilkosságot követett el.

A szülők arckifejezése nem változott, miközben az imént elhangzott szavak felfoghatatlanul lebegtek felettük.

Kim nem mondott mást. Várt.

Kate Brown lassan rázni kezdte a fejét. Előretartotta a telefonját.

– Nem, épp most hagytam neki egy üzenetet. Vissza fog hívni. Itt valami tévedés történt. Nézze, újra megpróbálom! – mondta a nő kétségbeesetten, miközben a telefon kicsúszott a remegő kezéből.

Myles lehajolt, hogy felvegye a készüléket, és amikor újra felemelkedett, Kim látta a szemébe gyűlő könnycseppeket. Ő már elfogadta az igazságot.

– Sajnálom, Mrs. Brown, de Samantha nem fogja visszahívni. Közvetlenül a lakásáról jövünk.

Kate Brown feltápáskodott.

– Nem hiszek maguknak. Vigyenek oda most azonnal! Majd én megmutatom. – A férje felé fordult: – Myles, hozd a kocsit, és... – A nő elhallgatott, amikor meglátta a férje nyers érzelmekkel teli tekintetét. Összehúzott szemöldökkel ismét rázni kezdte a fejét.

– Ugye nem hiszel nekik, Myles?

A férfi csak bólintott, miközben könnycseppek buggyantak ki a szeméből, és közel húzta magához a feleségét.

– A kisbabám, a kisbabám! – jajveszékelt a nő, mire Myles még közelebb húzta magához. Kate megint eltolta magától, csak hogy még egyszer, utoljára belenézhesen a szemébe.

A férfi bólintott.

– Meghalt, szívem.

– De te mondtad, hogy már készen áll egyedül...

– Sss, drágám! – húzta egészen a mellkasához a nőt.

A férfi arcán patakokban folyt a könny, miközben állát a felesége fején nyugtatta.

Riadt pillantása találkozott a szobán át Kimével.

– Hogyan...? Úgy értem...

Kim felemelte a kezét.

– Később majd érkezik valaki, aki bővebb tájékoztatást tud adni önöknek, de most csak magáról és a feleségéről gondoskodjon.

Így is túl hamar fognak értesülni a részletekről. Ahogyan a holttest azonosítása is túlságosan gyorsan válik majd szükségessé.

Kim felállt, Bryant pedig követte.

– Kitalálunk egyedül is, és kérem, fogadják őszinte részvétünket!

Bár a szavak sablonosan hatottak, Kim komolyan gondolta őket.

– Csak egy dolgot, felügyelő! – szolt még oda Myles, amikor már az ajtóban voltak. – Egy dolgot muszáj tudnom. Sokat... szenvedett?

Kim belegondolt, milyen lehetett az a pár perc, miután a lány megejtette a vágást. Miközben az életet adó vér szó szerint elfolyt belőle. Hosszú, rettegéssel teli pillanatok, mielőtt belecsúszott az öntudatlanságba.

Kim elrendezte az arcvonásait a válasz előtt.

– Nem, Mr. Brown, Samantha egyáltalán nem szenvedett.

4. fejezet

Kim megitta az utolsó korty kávéját, és ujjaival az íróasztalán dobolt. Bryant végül elment, az ő fejében pedig a délelőtti eseményei játszódtk le újra és újra.

Stacey és Penn épp egy komoly eset papírmunkájának végével bajlódtak, amelyet tegnap göngyöltettek fel a családsegítőnek. Neki pedig három új anyag is landolt az asztalán ma, mégsem bírta kiverni a fejéből Samantha Brown arcát.

A helyszínnel minden rendben volt. Keatsnek nem voltak kétségei, ahogyan neki sem.

Közelebb húzta magához az egyik aktát. Ez a gond, ha az ember az ideje nagy részében gyilkossági ügyeken dolgozik. Mindenhol

idegenkezűséget lát. *Foglalkozási ártalom*, gondolta, miközben kinyitotta a paksamétát.

Viszont Kate Brown elejtett egy megjegyzést arról, hogy Samantha készen állt valamire. Ami még nem keltette volna fel az érdeklődését, csak hogy Myles Brown erre a felesége szavába vágott.

Kim visszacsukta a maga elé húzott aktát. A fejében már formálódott a kérdés.

Alaposan megvizsgálta a helyszínt ma reggel. De vajon nem kerülte-e el valami a figyelmét?